

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **D. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 5, 639 53 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2016, č. j. MV-100055-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 13. 6. 2016 doručenou zdejšímu soudu dne 14. 6. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2016, č. j. MV-100055-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 12. 10. 2012, č. j. OAM-42381-9/DP-2012 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zastavilo řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce svou žalobu opírá o tvrzení, že žalovaná dospěla na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodila nesprávné právní závěry, pokud potvrdila prvostupňové rozhodnutí za správné. Žalovaná tyto důkazy hodnotila nesprávně, čímž překročila meze svého správního uvážení, v důsledku čehož bylo řízení zastaveno, nicméně se jedná o procesně nesprávný postup.
3. Řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno, neboť žalobce podle žalované nedodal všechny přílohy, které k žádosti měl přiložit. Naproti tomu je žalobce přesvědčen, že všechny listiny řádně přiložil a žalovaná měla všechny relevantní podklady pro meritorní rozhodnutí k dispozici. V této souvislosti žalobce připomíná předložení chybějících náležitostí dne 22. 12. 2014. Žalovaná je ve svém rozhodování měla zohlednit a rozhodovat dle stavu věci ke dni vydání nyní napadeného rozhodnutí, jak je konstatováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79. Žalovaná však dle žalobce postupovala v rozporu s ustálenou judikaturou. Žalobce pak nesouhlasí s argumentací žalované, že v rámci odvolacího řízení tyto náležitosti již nemohl předložit, neboť takový postup je v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu, jelikož tyto chybějící náležitosti doložil v důsledku porušení procesních práv v řízení před prvostupňovým orgánem.
4. Toto procesní pochybení prvostupňového orgánu žalobce spatřuje ve vydání sdělení o pokračování v řízení, č. j. OAM-42381-8/DP-2012, a prvostupňového rozhodnutí v tentýž den, tj. 12. 10. 2012. Žalobci tak byla upřena možnost uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, čímž došlo k porušení § 4 odst. 4 správního řádu. Pro žalobce překvapivě, žalovaný zastává ohledně tohoto postupu jiný názor, než například v řízení vedeném u žalovaného pod č. j. MV-334024/SO/sen-2012, v rámci něhož takový postup označil za porušení § 4 odst. 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 20. 7. 2016, v němž předně konstatovala, že skutkový stav je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí, na které odkázala. Následně se zabývala žalobními námitkami.
6. K žalobní námitce ohledně absence oprávnění prvostupňového orgánu vydat prvostupňové rozhodnutí ve stejný den jako sdělení o pokračování v řízení, žalovaná uvádí, že tato

skutečnost neměla vliv na zákonnost vydaného prvostupňového rozhodnutí. Žalobce byl řádně poučen, jaké vady obsahuje jeho žádost, rovněž byl poučen o způsobu odstranění těchto vad a byla mu k tomu stanovena přiměřená a především závazná lhůta. Řízení bylo usnesením ze dne 23. 7. 2012 přerušeno na dobu 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, následně žalobce dne 30. 8. 2012 prostřednictvím zmocněné zástupkyně požádal o prodloužení této lhůty, čemuž bylo vyhověno. Poté již o další prodloužení žalobce nepožádal a celkově měl na doplnění náležitostí žádosti 73 dnů. Doklad o zajištění ubytování byl žalobcem předložen až dne 29. 9. 2014, rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání nebylo doloženo ani v rámci odvolacího řízení.

7. Odkazuje-li žalobce na řízení vedené u žalovaného pod č. j. MV-334024/SO/sen-2012, došlo v rámci tohoto řízení k procesnímu pochybení prvostupňového orgánu, který nerozhodl o žádosti účastníka řízení o přerušování řízení a současně jej vyrozuměl o pokračování v řízení tentýž den, kdy mu bylo oznámeno usnesení o zastavení řízení. Nejednalo se tak o obdobný případ jako v nyní projednávané věci.
8. Žalovaná se vyjadřuje také k aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, jehož obsah je žalované znám, avšak ve vztahu k posuzovanému případu jej považuje za zcela irrelevantní, jelikož v dané věci nebylo rozhodováno meritorně, nýbrž procesně. Nadto připomíná zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu.

IV. Replika žalobce a její doplnění

9. Žalobce na vyjádření žalované reagoval svým podáním ze dne 4. 8. 2016, v němž nesouhlasí s vyjádřením žalované. Žalobce je přesvědčen o použitelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, na nyní projednávanou věc. V dalším pak uvádí obdobné skutečnosti jako v žalobě.
10. Svým podáním ze dne 8. 8. 2016 následně žalobce svou repliku k vyjádření žalované doplnil o tvrzení rozporující nepředložení rozhodnutí o povolení k zaměstnání, neboť žalobce u prvostupňového orgánu podal žádost o vydání zaměstnanecké karty. Řízení ohledně této žádosti bylo u prvostupňového orgánu vedeno pod č. j. OAM-3363/ZM-2014. V rámci tohoto řízení žalobce předložil veškeré náležitosti a podklady týkající se jeho zaměstnání. Následně dne 22. 12. 2014 žalobce požádal žalovanou, aby připojila listiny v rámci řízení o vydání zaměstnanecké karty k nyní projednávané věci. Žalobce je však toho názoru, že žalovaná tyto listiny nepřipojila.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.

13. Spornou otázkou je v projednávané věci to, zda žalovaná měla v odvolacím řízení zohlednit náležitosti, které žalobce ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přiložil až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Dále je mezi stranami rozpor, zda prvostupňový orgán byl oprávněn vydat ve stejný den sdělení o pokračování v řízení a prvostupňové rozhodnutí, kterým řízení zastavil.
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 10. 7. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem zaměstnání dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V průběhu správního řízení o této žádosti bylo prvostupňovým orgánem zjištěno, že k žádosti nebyly doloženy všechny zákonem stanovené náležitosti, a to konkrétně doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, rozhodnutí úřadu práce o prodloužení nebo vydání povolení k zaměstnání nebo doklad o tom, že se na účastníka řízení nevztahuje povinnost mít k výkonu zaměstnání povolení k zaměstnání. Prvostupňový orgán proto následně vyzval žalobce k odstranění vad žádosti doplněním chybějících náležitostí. Tato výzva byla žalobci doručena dne 31. 7. 2012, dne 30. 8. 2012 byla prvostupňovému orgánu doručena žádost o prodloužení lhůty k doplnění chybějících listin, již bylo vyhověno. Žalobce však do dne vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. do 12. 10. 2012 chybějící náležitosti nedoložil, tedy vady žádosti neodstranil. Jelikož se jednalo o zákonem stanovené náležitosti žádosti, prvostupňový orgán dne 12. 10. 2012 vydal vyrozumění o pokračování v řízení o této žádosti a téhož dne řízení prvostupňovým rozhodnutím zastavil.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, které následně doplnil. Toto odvolání bylo žalované postoupeno dne 15. 7. 2014. Dne 29. 9. 2014 žalobce předložil oznámení změny pobytu a doklad (potvrzení) o zajištění ubytování. Poté dne 6. 8. 2015 žalobce dodal další oznámení změny pobytu a smlouvu o nájmu bytu. Tyto podklady byly následně žalované postoupeny.
16. Žalovaná dne 13. 5. 2016 odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila, když konstatovala zákonný postup prvostupňového orgánu. V odůvodnění nad rámec skutečností obsažených již v prvostupňovém rozhodnutí žalovaná dále uvedla, že v případě žalobce se jednalo o již několikátou žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, proto si žalobce dle žalované musel být vědom všech zákonných náležitostí potřebných ke zkompletování žádosti. K dodanému potvrzení o zajištění ubytování žalovaná nepřihlédla s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu, rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání nebylo předloženo ani v odvolacím řízení. Navíc žalobce neuvedl žádný relevantní důvod nepředložení chybějících náležitostí.
17. Podle § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *„K žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání je cizinec povinen předložit rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 4 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území.“*
18. Dle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona o pobytu cizinců: *„K žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a fotografie; to neplatí, pokud bude pořizován obrazový záznam cizince.“*

19. Krajský soud připomíná, že předcházející dva odstavce uvádí zákonné náležitosti, které je nezbytné přiložit k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nejsou-li tyto zákonné náležitosti přiloženy k předmětné žádosti, jde o vadu podání, kterou se správní orgán pokusí odstranit v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu: „*Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*“
20. Ze správního spisu má zdejší soud za prokázané, že žalobce ke své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřiložil doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, rozhodnutí úřadu práce o prodloužení nebo vydání povolení k zaměstnání nebo doklad o tom, že se na účastníka řízení nevztahuje povinnost mít k výkonu zaměstnání povolení k zaměstnání. Prvostupňový orgán následně žalobce řádně vyzval k doplnění těchto vad žádosti a stanovil mu přiměřenou lhůtu 30 dnů k doplnění předmětné žádosti, následně prvostupňový orgán dokonce vyhověl žalobci a na jeho žádost mu lhůtu prodloužil o dalších 30 dnů. Jelikož žalobce neučinil v průběhu této lhůty žádné podání a ani nijak nedoložil chybějící náležitosti, prvostupňovému orgánu nezbylo, než postupovat v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení o předmětné žádosti zastavit, jelikož žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
21. Žalobce následně v průběhu odvolacího řízení předložil doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, který žalovaná měla dle žalobce zohlednit při svém rozhodování.
22. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se „*k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“
23. Ze správního spisu však dle krajského soudu nijak nevyplývá, že by se jednalo o skutečnosti či důkazy, které by žalobce nemohl uplatnit již při podání žádosti. Žalovaná tak dle zdejšího soudu postupovala v souladu se zákonným ustanovením obsaženým ve správním řádu.
24. Krajský soud dále poznamenává, že ve své úvaze nemohl přehlédnout časové rozpětí mezi podanou žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a předložením dokladu o zajištění ubytování, neboť mezi oběma skutečnostmi uplynula doba více než dvou let. Podle názoru soudu není smyslem zákonné úpravy umožnit podání žádosti a splnění zákonem předpokládaných podmínek pro vyhovění této žádosti až s dvouletým odstupem.
25. Argumentuje-li žalobce také předložením rozhodnutí o povolení k zaměstnání tím, že u prvostupňového orgánu podal žádost o vydání zaměstnanecké karty (řízení vedené pod č. j. OAM-3363/ZM-2014), pak zdejší soud poznamenává, že podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty nelze považovat za rozhodnutí o povolení k zaměstnání, jelikož se jedná teprve o žádost, o které bude následně rozhodováno. Navíc, i pokud by žalobce toto povolení k zaměstnání předložil, připadalo by v úvahu opět ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, jelikož žalobce dle názoru krajského soudu mohl takové povolení předložit již při podání žádosti.

26. Namítá-li žalobce procesní pochybení spočívající ve vydání vyrozumění o pokračování v řízení o předmětné žádosti a prvostupňového rozhodnutí téhož dne, tj. 12. 10. 2012, v důsledku čehož nemohl uplatňovat všechna svá procesní práva, pokládá krajský soud tuto námitku za nedůvodnou. Zdejší soud připomíná, že žalobce byl řádně vyzván k doplnění chybějících zákonem stanovených podkladů k žádosti a byla mu poskytnuta přiměřená lhůta, která následně na základě žádosti žalobce byla prodloužena o dalších 30 dnů. Byl-li si žalobce vědom, že předmětné náležitosti není schopen dodat, mohl prvostupňový orgán požádat ještě o další prodloužení lhůty. Žalobce však ničeho neučinil, proto prvostupňový orgán postupoval správně, když následně pokračoval v řízení (zrušil přerušení řízení) a následně řízení zastavil.
27. Z žalobcem předloženého rozhodnutí v rámci řízení vedeného u žalované pod č. j. MV-334024/SO/sen-2012, v němž žalovaná prvostupňovému orgánu vytkla postup vydání vyrozumění o pokračování v řízení a usnesení o zastavení v jeden den, vyplývá, co žalovaná uvedla ve svém vyjádření k žalobě v nyní projednávané věci. V rámci tohoto řízení došlo k procesnímu pochybení prvostupňového orgánu, neboť ten nerozhodl o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení a současně tohoto účastníka vyrozuměl o pokračování v řízení tentýž den, kdy mu bylo oznámeno usnesení o zastavení řízení. Oba případy tak vykazují rozdíly ve skutkových okolnostech.
28. Žalobní námitce týkající se použití rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, na nyní projednávanou věc rovněž zdejší soud nemůže přisvědčit.
29. V předmětné věci se sice Nejvyšší správní soud zabýval rozhodným okamžikem, ke kterému má být provedeno hodnocení skutkového a právního stavu v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu, jednalo se zde však o určení okamžiku rozhodování správního orgánu I. stupně, zda má vzít v úvahu skutkový a právní stav v době podání žádosti nebo až v době vydání rozhodnutí, jak ostatně vyplývá z právní věty uvedené v tomto rozsudku: **„Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004).“** Nejvyšší správní soud v rozsudku dále uvádí: **„Podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.“** Dále Nejvyšší správní soud vyjadřuje také jasné pravidlo pro odvolací řízení: **„V odvolacím řízení lze dle § 82 odst. 4 správního řádu uvádět jen takové nové skutečnosti, které nemohl účastník uplatnit dříve (např. proto, že nastaly až po vydání prvostupňového rozhodnutí).“**
30. Závěry o koncentraci řízení, jak ostatně správně uvádí žalovaná, Nejvyšší správní soud uvádí v četné judikatuře. Například v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, Nejvyšší správní soud k pravidlu obsaženému v § 82 odst. 4 správního řádu uvádí, že se toto pravidlo **„uplatní typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně.“** Obdobně formulované závěry lze najít například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, nebo v rozsudku ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 As 115/2016-34, v němž Nejvyšší správní soud dále uvedl: **„Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout**

správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání.“

31. Koncentrační zásada se neuplatní v řízeních vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48). To však neplatí pro daný případ, neboť bylo rozhodováno o žádosti žalobce, navíc nebylo rozhodováno o uložení či neuložení povinnosti ani o otázce trestního obvinění, ale o tom, zda bude žalobci prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.
32. Krajský soud znovu připomíná, že ze strany žalobce nebyly dodány potřebné zákonné náležitosti předmětné žádosti. Doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území byl předložen až v průběhu odvolacího řízení, nicméně k němu žalovaná nemohla přihlédnout, právě s ohledem na koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť nešlo o náležitost, kterou by žalobce nemohl doložit už v řízení před prvostupňovým orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34). Prvostupňovým orgánem požadované rozhodnutí úřadu práce o prodloužení nebo vydání povolení k zaměstnání nebo doklad o tom, že se na účastníka řízení nevztahuje povinnost mít k výkonu zaměstnání povolení k zaměstnání, nebylo dodáno ani v průběhu odvolacího řízení.
33. Závěrem svého posouzení se zdejší soud pouze již stručně zabýval obecnou žalobní námitkou překročení správního uvážení. Žalobce v žalobě netvrdí, jak konkrétně by k porušení správního uvážení mělo dojít. Krajský soud má na základě spisového materiálu za to, že žalovaná nikterak meze správního uvážení neporušila, když navíc ani příslušná zákonná ustanovení uvedená výše neumožňují žalované, případně prvostupňovému orgánu, diskreci ohledně zamítnutí předmětné žádosti, neb ze zákonných ustanovení jasně vyplývá povinnost zamítnout žádost, k níž nebyly přiloženy všechny náležitosti, které zákon předpokládá. Zdejší soud proto hodnotí i tuto námitku za nedůvodnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
35. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. března 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu